

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Jiřího Zemánka, soudce zpravodaje Pavla Rychetského a soudce Radovana Suchánka o ústavní stížnosti obchodní společnosti **ERB bank, a.s., v likvidaci**, sídlem Štefánikova 78/50, Praha 5 – Smíchov, zastoupené Mgr. Viktorem Chytkou, advokátem, sídlem Čechyňská 419/14a, Brno, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. října 2019 č. j. 27 Cdo 3330/2019-156 a dále proti postupu Městského soudu v Praze, který doposud neučinil zákonem předepsané úkony vedoucí k projednání dovolání stěžovatelky, které mu bylo doručeno dne 26. srpna 2019 v 16:18:20 hodin a které směřovalo proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 27. června 2019 č. j. 14 Cmo 89/2019-134, a postupu Nejvyššího soudu, který toto dovolání doposud neprojednal, za účasti **Nejvyššího soudu a Městského soudu v Praze**, jako účastníků řízení, takto:

I. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 8. října 2019 č. j. 27 Cdo 3330/2019-156 bylo porušeno základní právo stěžovatelky na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

II. Toto usnesení se ruší.

III. Ve zbytku se ústavní stížnost odmítá.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Vymezení věci

1. Ústavní stížností, jež byla Ústavnímu soudu doručena dne 16. 12. 2019, navrhla stěžovatelka zrušení v záhlaví uvedeného usnesení Nejvyššího soudu, jímž bylo zastaveno řízení o jejím dovolání proti usnesení Vrchního soudu v Praze (dále jen „vrchní soud“) ze dne 27. 6. 2019 č. j. 14 Cmo 89/2019-134. Toto dovolání bylo dne 26. 8. 2019 doručeno jednak do datové schránky Nejvyššího soudu v 15:14:34 hodin, jednak do datové schránky Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) v 16:18:20 hodin. Vzhledem k tomu, že o dovolání doručeném do datové schránky městského soudu doposud nemělo být rozhodnuto, se stěžovatelka domáhá také toho, aby Ústavní soud uložil městskému soudu povinnost učinit zákonem předepsané úkony vedoucí k jeho projednání. Současně by mělo být Nejvyššímu soudu uloženo, aby toto dovolání projednal. Napadeným usnesením, jakož i nečinností obou soudů, měla být porušena základní práva stěžovatelky podle čl. 1, čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 4 a čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i principy obsažené v čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 4 a čl. 4 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“).

II.

Shrnutí řízení před obecnými soudy

2. Usnesením městského soudu ze dne 10. 1. 2019 č. j. 79 Cm 136/2016-101 bylo rozhodnuto o návrhu JUDr. Jiřiny Lužové, likvidátorky stěžovatelky, na vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady stěžovatelky ze dne 14. 11. 2016, kterým se změnila její stanovy tak, že článek 3 Sídlo Banky zní „Sídlem banky je Brno“ a že se doplňuje článek 6 Předmět činnosti, který zní „Předmětem činnosti Banky je správa vlastního majetku“. K odvolání stěžovatelky vrchní soud již zmíněným usnesením č. j. 14 Cmo 89/2019-134 potvrdil ve správném (tedy jím opraveném) znění výrok I. usnesení městského soudu, podle něhož napadené usnesení její valné hromady není usnesením valné hromady a proto se na něj hledí, jako by nebylo přijato. Ve výroku II., jenž se týkal náhrady nákladů řízení, bylo usnesení městského soudu potvrzeno.

3. Proti usnesení vrchního soudu podala stěžovatelka dovolání. Nejdříve je zaslala přímo Nejvyššímu soudu, do jehož datové schránky bylo doručeno dne 26. 8. 2019 v 15:14:34 hodin. Téhož dne v 16:14:47 hodin bylo do datové schránky Nejvyššího soudu doručeno i jí podané zpětvzetí dovolání. Dovolání bylo Nejvyšším soudem zaevidováno pod sp. zn. Ncn 304/2019 a dne 29. 8. 2019 bylo postoupeno do datové schránky městského soudu společně se zpětvzetím. Mezitím však dne 26. 8. 2019, krátce po doručení zpětvzetí dovolání do datové schránky Nejvyššího soudu, podala stěžovatelka dovolání ještě jednou, tentokrát do datové schránky městského soudu, do které bylo doručeno v 16:18:20 hodin. Městský soud nejprve usnesením ze dne 5. 9. 2019 č. j. 79 Cm 136/2016-153 vyzval stěžovatelku k zaplacení soudního poplatku za dovolání ve výši 14 000 Kč a ta jej zaplatila. Dne 20. 9. 2019 pak postoupil spis Nejvyššímu soudu, u něhož byla věc vedena pod sp. zn. 27 Cdo 3330/2019. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 8. 10. 2019 č. j. 27 Cdo 3330/2019-156 bylo řízení o dovolání stěžovatelky zastaveno z důvodu jeho zpětvzetí ze dne 26. 8. 2019. Usnesením městského soudu ze dne 21. 10. 2019 č. j. 79 Cm 136/2016-158, jež bylo potvrzeno usnesením vrchního soudu ze dne 3. 12. 2019 č. j. 14 Cmo 365/2019-164, bylo rozhodnuto, že se jí vrací poměrná část zaplaceného soudního poplatku ve výši 11 200 Kč.

4. V návaznosti na zastavení řízení učinila stěžovatelka dne 5. 11. 2019 podání k Nejvyššímu soudu, označené jako podnět ke zrušení napadeného usnesení podle § 164 občanského soudního řádu. Vysvětlila v něm, že první dovolání podala u věcně nepřislušného soudu, a právě z tohoto důvodu je vzala zpět. Zpětvzetí se však netýkalo, ani nemohlo týkat druhého dovolání, které v době podání zpětvzetí ani nebylo podáno. Nové dovolání, které stěžovatelka adresovala přímo městskému soudu, je třeba zároveň vykládat podle § 41a odst. 4 občanského soudního řádu jako odvolání zpětvzetí dovolání, neboť bylo věcně příslušnému soudu doručeno ještě před doručením původního dovolání a jeho zpětvzetí z Nejvyššího soudu. Na rozdíl od odvolání zákonná úprava dovolání nevyklučuje opětovné podání dovolání poté, co bylo dříve podané dovolání účastníkem vzato zpět, a tudíž dovolání lze podat v zákonné lhůtě znovu. Z těchto důvodů stěžovatelka požádala Nejvyšší soud, aby zrušil zastavovací usnesení a pokračoval v dovolacím řízení.

5. Na uvedené podání reagoval Nejvyšší soud přípisem ze dne 7. 11. 2019 sp. zn. 27 Cdo 3330/2019, podle něhož bylo dovolací řízení pravomocně skončeno doručením usnesení o jeho zastavení účastníkům řízení. Postupem podle § 164 občanského soudního řádu

nelze zrušit pravomocné soudní rozhodnutí, kterým se řízení končí, byť by šlo o rozhodnutí procesní povahy. Dovolacímu soudu bylo předloženo dovolání, které bylo, a to i podle předkládací zprávy městského soudu, vzato zpět. Jak dovolání, tak zpětvzetí spisu jsou datovány dnem 26. 8. 2019. Podkladový spis sp. zn. 79 Cm 136/2016 byl dovolacím soudem po vydání usnesení o zastavení dovolacího řízení odeslán městskému soudu, přičemž Nejvyššímu soudu nebylo předloženo v dané věci žádné další dovolání. Nejvyšší soud proto zatím nemá důvod činit jakékoli procesní úkony ve věci vedené pod sp. zn. 27 Cdo 3330/2019.

III.

Argumentace stěžovatelky

6. V ústavní stížnosti stěžovatelka navazuje na argumentaci, kterou odůvodňovala svůj návrh na zrušení napadeného usnesení v podání adresovaném Nejvyššímu soudu. Zdůrazňuje, že zpětvzetí se týkalo pouze dovolání doručeného do datové schránky Nejvyššího soudu dne 26. 8. 2019 v 15:14:34 hodin. Zastavením řízení však Nejvyšší soud fakticky vztáhl účinnost zpětvzetí i na druhé dovolání, které v té době ještě nebylo učiněno. Jde o logicky i procesně nesprávný postup. Správně mělo být druhé dovolání vykládáno jako odvolání zpětvzetí dovolání. Nové dovolání bylo totiž věcně příslušnému soudu doručeno před doručením původního dovolání a jeho zpětvzetí z Nejvyššího soudu. Právní úprava dovolání neobsahuje výslovné ustanovení, které by neumožňovalo opětovné podání dovolání poté, co bylo dříve podané dovolání vzato zpět (na rozdíl od § 207 odst. 2 občanského soudního řádu, který se vztahuje k odvolání). Argumentem *a contrario* lze proto dovést, že účastník je, pokud je stále ve lhůtě, oprávněn podat dovolání znovu, přestože dřívější dovolání vzal zpět. Dovolání podané jako druhé v pořadí lze případně vykládat i jako odvolání zpětvzetí původního dovolání.

7. Nejvyššímu soudu i městskému soudu stěžovatelka vytýká, že o řádně podaném dovolání, jež bylo doručeno do datové schránky městského soudu dne 26. 8. 2019 v 16:18:20, vůbec nezačaly řízení, resp. toto dovolání nedůvodně neformálním způsobem spojily s odlišným podáním, které bylo podáno dříve a vzato zpět. Celé řízení pak bylo zastaveno napadeným usnesením, z něhož ovšem neplyne, kterého dovolání se týká, a není tak jasné, zda došlo k administrativní chybě spočívající v nezačínání řízení o druhém dovolání, nebo k protiprávnímu rozhodnutí o zastavení řízení o druhém dovolání. Zastavením řízení se měl dovolací soud dopustit přepjatého formalismu a odepření spravedlnosti, což mělo vést k porušení práva stěžovatelky na spravedlivý proces.

IV.

Shrnutí řízení před Ústavním soudem

8. Pro účely řízení o ústavní stížnosti si Ústavní soud vyžádal spis vedený u městského soudu pod sp. zn. 79 Cm 136/2016 a vyzval účastníky řízení a JUDr. Jiřinu Lužovou, likvidátorku stěžovatelky, k vyjádření se k ústavní stížnosti.

9. Nejvyšší soud ve svém vyjádření ze dne 4. 2. 2020 plně odkázal na odůvodnění usnesení, jakož i na obsah svého přípisu, kterým reagoval na podání stěžovatelky ze dne 5. 11. 2019. V něm vysvětlil, že napadeným usnesením rozhodoval jen o dovolání ze dne 26. 8. 2019, založeném na č. 1. 140 spisu městského soudu, a dále, že tento spis nebyl dosud s žádným dalším dovoláním Nejvyššímu soudu předložen. Z toho současně

vyplývá, že dovoláním podaným dne 26. 8. 2019 v 16:18:20 hodin bylo zahájeno samostatné dovolací řízení.

10. Městský soud ve svém vyjádření ze dne 5. 2. 2020 uvedl, že považuje ústavní stížnost za nedůvodnou. Stěžovatelka byla v usnesení vrchního soudu poučena o možnosti podat dovolání ve lhůtě do dvou měsíců od doručení tohoto usnesení k Nejvyššímu soudu prostřednictvím městského soudu. Dovolání doručená dne 26. 8. 2019 v 15:14:24 hodin a v 16:18:20 hodin byla textově shodná. Poté, co městský soud obdržel dne 29. 8. 2019 v 14:14:41 připsal Nejvyššího soudu o postoupení prvně uvedeného dovolání a jeho zpětvzetí, dne 20. 9. 2019 předložil Nejvyššímu soudu příslušný spis k rozhodnutí o dovolání, načež bylo řízení o dovolání zastaveno. Jestliže textově shodné dovolání bylo v rozmezí jedné hodiny podáno ke dvěma soudům a bylo vzato zpět, šlo pouze o jediné podání, a nikoli o podání dvě. Pokud by šlo naopak o odstup v řádech dnů a podání by měla odlišný text, pak by je soud jistě posoudil jako dvě samostatná dovolání. Tak tomu ale nebylo. Ústavní stížnost se proto městskému soudu jeví jako šikanózní, nemající oporu v zákoně, zejména za situace, kdy je stěžovatelka v celém řízení zastoupena advokátem. Druhé dovolání bylo toliko dalším podáním v již zahájeném dovolacím řízení, a je proto v souladu se zákonem, že dovolací soud podle § 243c odst. 3 občanského soudního řádu řízení zastavil.

11. Likvidátorka stěžovatelky, JUDr. Jiřina Lužová, se ve stanovené lhůtě k ústavní stížnosti nevyjádřila, ačkoli byla poučena o tom, že v případě marného uplynutí této lhůty bude mít Ústavní soud podle § 63 zákona o Ústavním soudu ve spojení s § 101 odst. 4 občanského soudního řádu za to, že se postavení vedlejší účastnice řízení podle § 28 odst. 2 zákona o Ústavním soudu vzdala. Tento následek proto také nastal.

12. Uvedená vyjádření byla zaslána stěžovatelce, která nevyužila možnosti na ně ve stanovené lhůtě (a ani poté) reagovat.

13. O ústavní stížnosti rozhodl Ústavní soud podle § 44 zákona o Ústavním soudu bez konání ústního jednání, neboť od něj nebylo lze očekávat další objasnění věci.

V.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

14. Ústavní soud je příslušný k projednání návrhu jako celku. Ústavní stížnost je v části, ve které směřuje proti usnesení Nejvyššího soudu, přípustná, protože stěžovatelka neměla k dispozici další zákonné procesní prostředky k ochraně práva dle § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu. V této části byla rovněž podána včas a osobou k tomu oprávněnou a splňuje i všechny zákonem stanovené náležitosti, včetně povinného zastoupení advokátem (§ 29 až 31 zákona o Ústavním soudu).

15. Pokud jde o část, v níž ústavní stížnost směřuje proti postupu Nejvyššího soudu a městského soudu v souvislosti s dovoláním, jež bylo doručeno do datové schránky městského soudu dne 26. 8. 2019 v 16:18:20 hodin, Ústavní soud konstatuje, že v obou případech je namítána nečinnost obecných soudů v řízení, které však již bylo pravomocně skončeno. Ze strany dovolacího soudu byla totiž obě dovolání považována za jediné dovolání, o němž je vedeno jediné řízení, a napadeným usnesením byl vypořádán celý předmět dovolacího řízení. Z ničeho nelze dovodit, že by se zastavení řízení vztahovalo jen k dovolání, které bylo doručeno Nejvyššímu soudu dne 26. 8. 2019 v 15:14:24 hodin.

Za této situace by se stěžovatelka mohla domáhat dodatečné ochrany před takto vymezenou nečinností obecných soudů jen za účelem případné náhrady újmy vůči státu způsobené zbytečnými průtahy v řízení. Tomu ale slouží postup podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů, přičemž nebude-li případný takto uplatněný nárok ze strany státu uspokojen, stěžovatelka by měla možnost se jej domoci v řízení před obecnými soudy [náleze ze dne 7. 8. 2007 sp. zn. IV. ÚS 391/07 (N 122/46 SbNU 151)]. Ústavní stížnost směřující přímo proti takto vymezené nečinnosti Nejvyššího soudu a městského soudu je proto podle § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu nepřijatelná.

VI.

Vlastní posouzení

16. Poté, co se Ústavní soud seznámil s argumentací stěžovatelky, vyjádřeními účastníků řízení a obsahem příslušného spisu, zhodnotil, že ústavní stížnost je v části, ve které byla shledána přípustnou, důvodná.

17. V řízení o ústavních stížnostech [čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy, § 72 a násl. zákona o Ústavním soudu] Ústavní soud jako soudní orgán ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy) přezkoumává rozhodnutí či postup orgánů veřejné moci jen z toho hlediska, zda jimi nedošlo k porušení ústavně zaručených základních práv a svobod.

18. Ustanovení čl. 36 odst. 1 Listiny zaručuje každému možnost domáhat se svého práva u nezávislého a nestranného soudu (případně u jiného orgánu), podmínkou ovšem je, že se tak musí stát „stanoveným postupem“. Odpověď na otázku, co přesně se rozumí tímto postupem, se odvíjí od příslušné zákonné procesní úpravy, která musí uplatnění práva na soudní ochranu (spravedlivý proces) reálně umožňovat. Jsou-li přitom v konkrétním případě splněny podmínky pro projednání určitého návrhu a rozhodnutí o něm, je povinností soudu odpovídající uvedenému základnímu právu, aby k projednání tohoto návrhu přistoupil a ve věci rozhodl.

19. Za „stanovený postup“ je třeba považovat i včasné a co do zákonem stanovených formálních a obsahových náležitostí řádné uplatnění procesního prostředku k ochraně práva. Nesprávné posouzení, jež by mělo za následek odmítnutí včas a řádně podaného návrhu, který by jinak mohl být věcně projednán (tj. u něhož by nebyl dán jiný důvod odmítnutí či zastavení řízení o něm, jehož posouzení by nezáviselo na uvážení soudu, který o něm rozhoduje), by mělo vůči osobě, která jej podala, bez dalšího za následek odepření přístupu k soudu, a tím odepření spravedlnosti [srov. náleze ze dne 6. 6. 2007 sp. zn. I. ÚS 750/06 (N 93/45 SbNU 335), náleze ze dne 5. 12. 2013 sp. zn. III. ÚS 281/12 (N 210/71 SbNU 477) nebo náleze ze dne 15. 3. 2016 sp. zn. III. ÚS 681/16 (N 45/80 SbNU 555), body 12 a 13]. Rozhodnutím, kterým by byl takovýto procesní prostředek z uvedeného důvodu odmítnut, nebo by o něm bylo zastaveno řízení, by bylo porušeno základní právo této osoby na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny.

20. V nyní posuzované věci rozhodl Nejvyšší soud podle § 243c odst. 3 občanského soudního řádu o zastavení dovolacího řízení na základě zpětvzetí dovolání ze strany stěžovatelky, jež bylo doručeno Nejvyššímu soudu dne 26. 8. 2019 v 16:14:47 hodin. Není pochyb, že toto zpětvzetí se vztahovalo k jí podanému dovolání, jež bylo doručeno

do datové schránky Nejvyššího soudu dne 26. 8. 2019 v 15:14:24 hodin. Současně ale bylo zjištěno, že krátce po zpětvzetí stěžovatelka opětovně zaslala dovolání, tentokrát však do datové schránky městského soudu. Učinila tak dne 26. 8. 2019 v 16:18:40 hodin. Zcela přirozeně tak vyvstala otázka, z jakého důvodu stěžovatelka znovu podala dovolání, ačkoli jej krátce předtím vzala zpět.

21. V úvahu přicházeli tři možnosti zodpovězení této otázky. Buď se stěžovatelka po zpětvzetí svého původního dovolání rozhodla podat dovolání opětovně, nebo chtěla novým dovoláním dát najevo, že se k jí podanému zpětvzetí nemá přihlížet (ať už v tom smyslu, že jej stěžovatelka odvolává, nebo že jí chtěla pouze napravit svůj postup, když dovolání podala místo soudu prvního stupně Nejvyššímu soudu), nebo podala nové dovolání jen jako duplicitní podání bez toho, aby tím zpochybňovala jeho zpětvzetí. Protože posledně uvedená možnost byla vyloučena dalším jednáním stěžovatelky, která výzvu krajského soudu k zaplacení soudního poplatku za dovolání nijak nezpochybňovala a soudní poplatek zaplatila, je zřejmé, že předpokládala projednání svého dovolání. V opačném případě by tento její postup nedával smysl.

22. Nejvyššímu soudu byl předložen příslušný spis vedený u městského soudu s tím, že jeho součástí byly všechny tři výše uvedené úkony stěžovatelky, tedy první dovolání, zpětvzetí i druhé dovolání. Nejvyšší soud tak při rozhodování o dovolání musel vědět, že stěžovatelka po zpětvzetí původního dovolání podala dovolání znovu a také zaplatila soudní poplatek, a tudíž bylo jeho povinností se se všemi těmito jejími úkony vypořádat. V napadeném usnesení se nicméně pouze omezil na to, že stěžovatelka podala dovolání dne 26. 8. 2019 a že jej téhož dne vzala zpět. V žádné části tohoto rozhodnutí neupřesnil, zda takto rozhodl pouze o jednom z uvedených dvou dovolání nebo o obou, z čehož lze usuzovat, že považoval obě podání stěžovatelky za jediné dovolání. V opačném případě by k takovému rozlišení přistoupil. Uvádí-li navíc Nejvyšší soud ve svém vyjádření, že zastavil řízení o dovolání založeném na č. 1. 140 spisu městského soudu, odkazuje tím právě na dovolání, které bylo doručeno do datové schránky městského soudu dne 26. 8. 2019 v 16:18:40 hodin, a o němž proto současně nemůže tvrdit, že je o něm vedeno samostatné dovolací řízení.

23. Důvody, pro které Nejvyšší soud zastavil dovolací řízení ve vztahu k oběma dovoláním, z napadeného usnesení nevyplývají, a nelze je považovat ani za natolik zjevné, aby je bylo možné dovodit z okolností věci. Je proto namístě závěr, že Nejvyšší soud pochybil, pokud tyto důvody nevysvětlil, ačkoli zpětvzetí stěžovatelky se jednoznačně nevztahovalo na dovolání, jež bylo doručeno do datové schránky krajského soudu dne 26. 8. 2019 v 16:18:20 hodin. Tento nedostatek napadeného usnesení činí závěr o zastavení dovolání nepřezkoumatelným a opodstatňuje závěr o jeho rozporu s požadavkem náležitého odůvodnění jako jedné ze záruk spravedlivého procesu. Jestliže stěžovatelka po zpětvzetí původního dovolání, které podala proti rozhodnutí odvolacího soudu, podala nové dovolání proti stejnému rozhodnutí, pak, neplyne-li z okolností podání něco jiného, nelze uvedené zpětvzetí vztahovat i na nové dovolání. Zastavením řízení o novém dovolání podle § 243c odst. 3 občanského soudního řádu na základě zpětvzetí původního dovolání došlo k porušení základního práva stěžovatelky na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny.

24. Závěrem Ústavní soud dodává, že vzniklé situaci šlo předejít tím, že by stěžovatelka buď v zpětvzetí původního dovolání, nebo novém dovolání vysvětlila důvody svého postupu. Krátký časový odstup podání doručených dvěma soudům totiž nečinil záměr

stěžovatelky zjevným, což ovšem nemění nic na tom, že tato podání měla být posouzena ve prospěch uplatnění práva stěžovatelky na soudní ochranu. Zpětvzetí dovolání přitom nebylo vůbec nutné. Dovolání sice mělo být podle § 240 odst. 1 občanského soudního řádu podáno u soudu prvního stupně, z § 240 odst. 2 občanského soudního řádu však vyplývá, že účinky včasného podání mělo i jeho podání u Nejvyššího soudu.

VII.
Závěr

25. Z těchto důvodů Ústavní soud podle § 82 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu částečně vyhověl ústavní stížnosti stěžovatelky (výrok I.) a podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu zrušil napadené usnesení Nejvyššího soudu (výrok II.). Ve zbylé části ústavní stížnost odmítl podle § 43 odst. 1 písm. e) zákona o Ústavním soudu jako nepřípustnou (výrok III.). Bude povinností Nejvyššího soudu, aby vázán právním názorem Ústavního soudu (čl. 89 odst. 2 Ústavy) znovu posoudil, zda v případě obou dovolání stěžovatelky jsou nebo nejsou splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 243c odst. 3 občanského soudního řádu.

Poučení: Proti nálezu Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 31. března 2020

Jiří Zemánek
předseda senátu